

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobce: **Q. T. N.**, narozený X
státní příslušník Vietnamu
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 13, Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,
Odbor cizinecké policie**
sídlem Prokopova 387, Sadská

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2025, č. j. KRPS-176664-64/ČJ-2025-010025-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajistila žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu zajištění stanovila na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a fakticky neuskutečnitelné. Žalovaná ve výroku uvedla, že se doba zajištění stanovuje na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dnem omezení osobní svobody byl ale v případě žalobce 2. 7. 2025. Pokud by tedy měla od tohoto okamžiku plynout doba zajištění, skončila by již v minulosti (31. 8. 2025). Žalobce dále namítá, že žalovaná vycházela pouze z informací, které získala v rámci vysvětlení ze dne 2. 7. 2025, tedy starého více než pět měsíců. Rezignovala tak na zjištění aktuálního skutkového stavu. Mohla mít k dispozici minimálně materiály Ministerstva vnitra pořízené v průběhu řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. Především měla nechat žalobce podat nové vysvětlení, aby si ověřila, zda již žalobce má zajištěno ubytování, možnost složit volné peněžní prostředky atd., tedy zda nejsou splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření. Odůvodnění, proč nebylo možné zajištění nahradit zvláštními opatřeními, je také nepřezkoumatelné a příliš všeobecné. Není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. Nesrozumitelná je i argumentace, že žalobce nectí a nejeví zájem o zákony. Žalobce vůbec nevěděl o zrušení svého povolení k pobytu v Maďarsku a o vydání rozhodnutí o navrácení. Argument, že žalobce nejeví zájem o svoje povolení k pobytu v Polsku, je nepodložený. Totéž žalobce namítá ve vztahu k odůvodnění na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaná odůvodnila nemožnost využití zvláštního opatření žalobcovým neoprávněným pobytem, avšak toto opatření se využívá právě proti cizincům, kteří se na území České republiky zdržují neoprávněně.

Vyjádření žalované

3. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 2. 7. 2025 a dále zajištěn dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto zajištění bylo dne 15. 7. 2025 ukončeno z důvodu zajištění dle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu nepřihlíží. Dne 19. 5. 2025 bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl dne 12. 12. 2025. Zanikla tak žalobcova povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Z toho důvodu žalovaná žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opětovně zajistila za účelem vycestování. Dobu podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. Napadené rozhodnutí bylo žalobci přetlumočeno, žalobce je potvrdil svým podpisem a je pravomocné. Žalovaná vycházela pouze z informací z vysvětlení ze dne 2. 7. 2025, neboť žalobce byl celou dobu zajištěn v zařízeních pro zajištění cizinců. Sám uvedl, že během pobytu v České republice nenavázal žádné kulturní ani společenské vazby, které neměl možnost navázat ani během zjištění. Je tedy minimální pravděpodobnost, že by se tato situace změnila. Při podání vysvětlení nebyl schopen uvést přesnou dočasnou adresu pobytu a nepamatoval si své telefonní číslo. Nenahlásil ji na cizineckou policii. Je tak pravděpodobné, že by pokračoval v uvádění nepravdivých informací. Jde-li o nemožnost uložení zvláštních opatření, žalobce vstoupil na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, se záznamem v SIS, v Maďarsku mu bylo vydáno rozhodnutí o navrácení se lhůtou k dobrovolnému vycestování do 7. 6. 2025 a jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

doklad povolení k pobytu v Maďarsku byl v SIS veden jako věc hledaná. To, že nevěděl o ukončení povolení k pobytu v Maďarsku a rozhodnutí o navrácení, není omluvou pro protiprávní jednání, neboť měl vyvíjet snahu a sám se průběžně informovat o platnosti uděleného povolení. V České republice žalobce bydlel u bratrance v Mladé Boleslavi, avšak přesnou adresu neznal. Je tedy zjevné, že na této adrese není možnost jej spolehlivě kontaktovat a předpokládat, že se na ní bude nacházet.

Replika

4. V replice žalobce dodává, že vyjádření žalované k námitce proti výroku napadeného rozhodnutí je nesrozumitelné. Žalovaná nevysvětlila, jakým způsobem by v souladu se zákonem mohlo zajištění trvat 60 dnů ode dne 2. 7. 2025. Dále žalobce uvádí, že jeho zajištění nemůže být závislé na tom, že v době podání vysvětlení před pěti měsíci neznal z paměti adresu obydlí svého bratrance. Žalobcův bratranec se jmenuje N. N. H. a bydlí na adrese X v M. B. Na této adrese se žalobce zdržoval před svým zadržením a bude se zde zdržovat v případě propuštění. Pokud by podal nové vysvětlení, žalované by ji poskytl včetně svého telefonního kontaktu a kontaktu na bratrance. Žalovaná nerozporuje, že žalobce nevěděl o zrušení svého povolení v Maďarsku, což je dle žalobce zásadní pro zvažování zvláštních opatření. Úvaha žalované, že cizinec má vyvíjet snahu a průběžně se informovat o platnosti povolení k pobytu, je nelogická, protože není zřejmé, jak by to v praxi mělo probíhat. V České republice je těžko představitelné, že by se statisíce cizinců např. jednou měsíčně z opatrnosti dožadovali na Ministerstvu vnitra informace, zda je jejich povolení k pobytu stále platné.

Posouzení věci

5. Soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná ve lhůtě podle § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žaloba také splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Je tedy věcně projednatelná.
6. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost zajištění a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobkyně podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 – 48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 – 50, č. 3/2020 Sb. NSS).
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022 – 32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023 – 22, bod 6).
8. S ohledem na to, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

9. Žalobce předně pokládá napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné a neuskutečnitelné, neboť žalovaná ve výroku stanovila počátek doby zajištění v délce 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, což dle žalobce znamená, že šedesátidenní doba zajištění uplynula již v minulosti.
10. Žalobce byl dle obsahu správního spisu poprvé zajištěn dne 2. 7. 2025 v 0:01 hodin podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Ještě téhož dne byl žalovanou znova zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 14. 7. 2025, které nabylo právní moci dne 15. 7. 2025, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 25. 10. 2025; v návaznosti na to žalovaná příkazem ze dne 16. 7. 2025 ukončila žalobcovo zajištění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 21. 10. 2025 prodloužilo žalobcovo zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu až do 19. 12. 2025. Konečně v návaznosti sdělení ministerstva ze dne 15. 12. 2025 o zamítnutí žalobcovy žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalovaná dne 16. 12. 2025 vydala napadené rozhodnutí, jímž žalobce opět zajistila podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.
11. Soud konstatuje, že takovou formulaci výroku o stanovení doby zajištění za obdobných skutkových okolností již aprobovala judikatura NSS (byť ji nepovažovala za zcela šťastnou). V rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 332/2016 – 32, byl stěžovatel nejprve zajištěn dle zákona o Policii České republiky; posléze dle zákona o pobytu cizinců; následně dle § 46a zákona o azylu na více než tři měsíce; a po pravomocném zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o neudělení azylu byl opět zajištěn dle zákona o pobytu cizinců. V posledním z těchto rozhodnutí byla doba zajištění stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení svobody. NSS odkázal na § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle něž se nepřihlíží k době zajištění podle § 46a zákona o azylu, je-li o zajištění cizince rozhodnuto poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu. Dovodil, že „[s] ohledem na jasný text § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze žalované vytknout, pokud stanovila dobu zajištění stěžovatele způsobem, který nepřiblíží k již uplynulé době jeho zajištění ve smyslu § 46a zákona o azylu. Z ničeho nevyplývá, že by § 125 odst. 5 snad žalovaná nemohla aplikovat při určení doby zajištění v rozhodnutí dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které navazovalo na předcházející zajištění stěžovatele ve smyslu § 46a zákona o azylu.“ Rozhodnutí žalované tak NSS nepokládal za nicotné, nezákonné ani nepřezkoumatelné v důsledku toho, že žalovaná stanovila dobu zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení stěžovatelovy osobní svobody a do doby těchto devadesáti dnů nezapočetla více než tři měsíce, během nichž byl stěžovatel zajištěn v režimu zákona o azylu. NSS nepřisvědčil ani námitce, že takto formulovaný výrok není jednoznačný. Požadavku na jasnost, určitost a srozumitelnost rozhodnutí o zajištění stěžovatele dle NSS postačuje, uvedla-li žalovaná ve výroku, že se stěžovatel zajišťuje na konkrétní počet dnů ode dne prvotního omezení svobody. V případě řešeném NSS tak postačovalo, pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala průběh předcházejících zajištění stěžovatele a zejména specifikovala spornou dobu zajištění v režimu § 46a zákona o azylu.
12. Ani v projednávané věci tak soud neshledává nic nezákonného na výroku, jímž žalovaná stanovila dobu zajištění na 60 dnů „ode dne omezení osobní svobody“. I zde žalovaná alespoň v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula průběh předcházejících zajištění včetně specifikace doby zajištění dle § 46a zákona o azylu (viz str. 2 a 5). Žalobce sice byl zajištěn
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

již dne 2. 7. 2025 (tehdy byla omezena jeho osobní svoboda), zajištění však bylo ukončeno příkazem ze dne 16. 7. 2025 a již od 15. 7. 2025 až do 12. 12. 2025 (zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o neudělení azylu) byl žalobce zajištěn dle § 46a zákona o azylu. Tato doba se tak do doby zajištění dle zákona o pobytu cizinců nezapočítávala. Není proto pravda, že by 60 dnů zajištění ke dni rozhodování žalované (16. 12. 2025) již uplynulo, z čehož žalobce dovozuje nezákonnost (resp. vnitřní rozpornost, faktickou neuskutečnitelnost či nicotnost) napadeného rozhodnutí. Tento žalobní bod není důvodný.

13. Samotné naplnění důvodu zajištění podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje. Soud tedy jen stručně uvádí, že dle tohoto ustanovení může policie zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže *„uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.“* Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce je v Schengenském informačním systému skutečně evidován se záznamem *„státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navracení – čl. 3 nařízení (EU) 2018/1860“* od 2. 6. 2025 na základě maďarského rozhodnutí s č. j. 106-1-47570/2/2025-KÉ se lhůtou pro dobrovolné vycestování do 7. 6. 2025 (viz výpis na čl. 22 až 23 správního spisu). Tato lhůta v době žalobcova (již prvního – dne 2. 7. 2025) zajištění uplynula. Podmínky podle shora citovaného ustanovení tak byly splněny.
14. Převážná část žalobcovy argumentace se týká toho, zda bylo možné nahradit zajištění některým ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců jakožto zbývající podmínky pro zajištění dle § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
15. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné a příliš obecné. S tím soud nemůže souhlasit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (viz str. 3 až 5) popsala, že žalobce do protokolu uvedl, že dobrovolně nevycestoval ze Schengenského prostoru, protože nevěděl, že mu bylo v Maďarsku vydáno rozhodnutí o navracení. Současně uvedl, že do České republiky přicestoval z Maďarska před dvěma dny, tedy již v době pro dobrovolné vycestování; a že mu ve vycestování nic nebrání, ale že v současné době vycestovat nechce, jelikož si potřebuje vydělat peníze na zaplacení dluhu ve Vietnamu. Důvody, pro které žalobce setrval na území Evropské unie, nemohou dle žalované omluvit protiprávní jednání, jehož se tím dopustil. Nevědomost o tom, že mu bylo v Maďarsku vydáno rozhodnutí o navracení, není omluvou pro protiprávní jednání. Cizinec se má aktivně zajímat o svůj pobytový status. Je tedy nebezpečí, že by žalobce mohl nadále ztěžovat výkon rozhodnutí. Osoba, která (ač nevědomky) nerespektuje uložené povinnosti, neskýtá záruku, že bude s orgány policie spolupracovat. Žalobce nevykazuje žádný zájem o oprávněný pobyt jak v Maďarsku, kde nevěděl a nezajímal se o tom, že mu byl ukončen, tak v Polsku, kde si podal žádost o povolení k pobytu a vůbec neví, s jakým výsledkem byla vyřízena. Žalobce má zájem setrvávat na území České republiky a následně Polska ještě několik měsíců, přestože mu bylo vydáno rozhodnutí o navracení a nemá platné povolení. Svůj neoprávněný pobyt neřešil, nejevil zájem o platnost povolení v Maďarsku a byl odhalen až činností policie. Žalovanou nepřesvědčil o tom, že by dobrovolně vycestoval, spíše naopak, jelikož motivem setrvání na území bylo, že tady chce zůstat a pracovat, aby splatil dluh ve Vietnamu, a to i přes skutečnost, že nyní je již seznámen se svou pobytovou situací

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a s tím, že nerespektuje rozhodnutí o navrácení. Žalobce nemá v České republice žádný majetek a dle svého sdělení do protokolu bydlí u bratrance, avšak ani nezná přesnou adresu. Žalobce sice odkazoval na to, že si vyřizoval povolení k pobytu v Polsku, nikdy tam ale nebyl a nečinil tak oficiální cestou přes polské úřady, ale přes prostředníka z Vietnamu (kterého nezná, nikdy se nesetkali a komunikuje s ním jen přes sociální sítě) za úplatu. Žalobcův pobyt na území Polska byl ověřen cestou SIRENE a na základě odpovědi je zřejmé, že žádné povolení k pobytu na území Polska nemá. Podle žalované existuje reálná obava, že se nepodrobí rozhodnutí a svým dalším nezájmem jej nebude respektovat ani v budoucnu. Rovněž neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené žalovanou. Byl tak dán důvod k zajištění dle § 124b zákona o pobytu cizinců, aniž by bylo přednostně použito mírnějších opatření.

16. Možností uplatnit zvláštní opatření se žalovaná dále specificky zabývala ještě na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí. K uplatnění zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedla, že by žalobce tam stanovené povinnost neplnil, neboť nemá na území České republiky žádný povolený pobyt. Uvedl, že se zdržuje u bratrance v M. B., ale to nebylo možné potvrdit, neboť přesnou adresu nesdělil ani jinak nenahlásil. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, nebylo tedy možné žalobcem uvedené skutečnosti ani ověřit. Žalobce navíc nemá na území České republiky žádný majetek, nic jej neváže k aktuálnímu místu pobytu a jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude reálně plnit uložené povinnosti. Je reálné, že se na adrese nebude zdržovat a bude se vyhýbat žalované, neboť již ví o tom, že pobývá na území neoprávněně. Ke zvláštnímu opatření dle písm. b) žalovaná uvedla, že žalobce do protokolu uvedl, že v současnosti nemá finanční prostředky. Rovněž sdělil, že si na tuto záruku nehodlá půjčovat. Samotné uložení alternativy zajištění je v žalobcově případě zcela neúčelné a téměř nemožné. Ke zvláštnímu opatření dle písm. c) žalovaná dodala, že na základě výše uvedených skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii. Nectí a nejeví zájem o zákony České republiky. Vzhledem k jeho nezájmu o ukončený pobyt v Maďarsku a rozhodnutí o navrácení a o výsledek podané žádosti v Polsku je nevěrohodné žalobcovo prohlášení do protokolu, že by byl schopen toto zvláštní opatření dodržovat. Uložení zvláštního opatření dle písm. d) žalovaná s ohledem na výše uvedené skutečnosti taktéž pokládala za neúčelné. Žalovaná shrnula, že k neuložení zvláštních opatření přistoupila zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území České republiky opakovaně nevycestuje, což je podloženo jednáním v rozporu s právními předpisy.
17. Soud uznává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je poněkud repetitivní a rozvláčné a v části týkající se zvláštních opatření opakovaně odkazuje na „výše uvedené“ skutečnosti. To však nevyvolává jeho nepřezkoumatelnost. Z celkového kontextu jsou zjevné konkrétní skutečnosti a důvody, které žalovanou vedly k závěru o neuplatnění zvláštních opatření. Žalovaná přihlížela zejména k tomu, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o navrácení vydané maďarskými orgány a pobýval na území Evropské unie, přestože mu bylo ukončeno povolení k pobytu. O svůj pobytový status se nijak nezajímal, neboť nevěděl o tom, že bylo vydáno rozhodnutí o navrácení ani že mu byl ukončeno povolení k pobytu. Nestaral se ani o výsledek žádosti o povolení pobytu, kterou údajně podal v Polsku, neboť tak činil „pochybnou“ neoficiální cestou za úplatu přes prostředníka, o němž prakticky nic nevěděl. Dle zjištění žalované ani žalobce žádnou takovou žádost v Polsku nepodal. Žalovaná též přihlížela k tomu, že žalobce – nyní i s vědomím svého neoprávněného pobytu a rozhodnutí

o navrácení – deklaroval neochotu dobrovolně vycestovat, neboť si chce vydělat peníze na splacení dluhu ve Vietnamu. Nemá žádnou motivaci setrvávat na území České republiky, neboť zde nevlastní žádný majetek ani nemá žádné vazby. Právě to jsou tedy ony „výše uvedené skutečnosti“, na jejichž základě žalovaná dovodila, že žalobce neskládá žádnou záruku toho, že bude zvláštní opatření dodržovat. K jednotlivým zvláštním opatřením pak žalovaná specificky ještě dodala, že žalobce zde nemá povolen pobyt a nebyl ani schopen sdělit, kde přesně bydlí jeho bratranec, u nějž se zdržoval. Místo pobytu ani žalovaná nemohla ověřit s ohledem na to, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení. Jde-li o možnost složit finanční záruku, žalovaná vyšla i z toho, že žalobce sám uvedl, že nemá žádné finanční prostředky (naopak má dluh ve Vietnamu) a ani si je nehodlá od nikoho půjčovat.

18. Soud se přitom se úvahami žalované v zásadě ztotožňuje. Dle judikatury NSS platí, že „uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. [...] Posouzení toho, zda uložené opatření splní svůj účel, leží na správním orgánu, který musí své úvahy promítnout rovněž do odůvodnění svého rozhodnutí“ (viz bod 11 usnesení NSS ze dne 3. 6. 2025, č. j. 7 Azs 35/2025 – 40). „Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“ [viz bod 13 usnesení NSS ze dne 2. 9. 2024, č. j. 7 Azs 101/2024 – 20; obě citovaná usnesení se týkala přímo důvodu zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a vychází z konstantní judikatury NSS v nich citované].
19. Shora popsané skutečnosti i dle názoru soudu zakládají důvodnou obavu, že žalobce nebude se státními orgány spolupracovat při realizaci zvláštních opatření a že se bude vyhýbat vycestování (objektivní složka ve smyslu shora citované judikatury). Nejde jen o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, jak žalobce vyčítá žalované. To by skutečně samo o sobě nemohlo vést k takovému předpokladu. Podstatné je, že žalobce se o oprávněnost svého pobytu obecně zjevně příliš nestará. Vůbec např. nevěděl, že mu bylo ukončeno pobytové oprávnění v Maďarsku a vydáno rozhodnutí o navrácení (jak sám uvedl ve vysvětlení). Žalobce tvrdí, že v praxi není možné, aby se každý cizinec průběžně informoval o platnosti svého povolení. Tomu lze v obecné rovině přisvědčit. Jistě lze ale na cizinci minimálně požadovat, aby byl pro státní orgány *kontaktní*, což žalobce zjevně nebyl. Jinak by se totiž o ukončení platnosti povolení k pobytu v Maďarsku musel dozvědět a stejně tak by se musel dozvědět o vydání rozhodnutí o navrácení. Právě tato okolnost je významná i ve vztahu ke zvláštním opatřením. Všechna zvláštní opatření, a zejména ta dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců totiž předpokládají, že cizinec bude pro státní orgány dostupný a bude s nimi spolupracovat. Z toho, že žalobce ani nevěděl o tom, jak o něm maďarské orgány rozhodovaly, lze usuzovat, že se nebude zajímat ani o úkony českých orgánů a dbát na jejich dodržování. Nelze navíc ani odhlížet od toho, že žalobci bylo v Maďarsku uděleno povolení k pobytu za účelem práce, jak sám uvedl ve vysvětlení a

plyne i ze sdělení maďarských orgánů (viz čl. 113 správního spisu). Jestliže tedy předčasně skončil v zaměstnání, za jehož účelem mu povolení bylo uděleno (jak taktéž sám uvedl ve vysvětlení a plyne ze sdělení maďarských orgánů), měl se skutečně aktivně zajímat o svůj pobytový status, neboť se dalo předpokládat, že tato skutečnost na něj bude mít podstatný negativní vliv. To ale za celých deset měsíců od ukončení pracovního poměru a platnosti pobytu (dle sdělení maďarských orgánů se tak stalo na začátku října 2024; žalobce byl zajištěn v červenci 2025) evidentně neučinil, a to ani v situaci, kdy opouštěl Maďarsko a cestoval do jiného členského státu Evropské unie (Česká republika) a taktéž by se dalo předpokládat, že si legálnost svého pobytu ověří.

20. Žalobcovo tvrzení o tom, že o ukončení povolení k pobytu nevěděl, je nadto poněkud nevěrohodné. Sám totiž ve vysvětlení současně uvedl, že má požádáno o pobyt v Polsku. Pokud by skutečně nevěděl o zrušení povolení k pobytu v Maďarsku, které mělo dle jeho vlastního vysvětlení trvat až do 9. 5. 2026, nedává valný smysl, aby již v červenci 2025 znova žádal o povolení k pobytu. V každém případě ale obě alternativy (žalobce se o svůj status nezajímal a o zrušení povolení nevěděl, vs. žalobce o zrušení povolení věděl, ale žalované lhal při vysvětlení) svědčí o tom, že žalobci nelze důvěřovat – tedy že lze mít důvodné obavy o tom, že bude spolupracovat se správními orgány a dodržovat zvláštní opatření.
21. Relevantní je i skutečnost, jakým způsobem žalobce údajně žádal o povolení k pobytu v Polsku. Z toho, že zvolil tuto pochybnou neoficiální cestu (za úplaty přes prostředníka, kterého nezná, nikdy neviděl a kontaktuje jen přes sociální sítě) a ani si u polských orgánů nijak neověřil, že žádost byla skutečně podána, je vyřizována a s jakým výsledkem, lze opět usuzovat, že řádnému získání pobytového oprávnění (a potažmo dodržování právních předpisů) nepřikládá přílišný význam, a navíc se vyhýbá přímému kontaktu se státními orgány (což je přesný opak toho, co by měl činit v případě uložení zvláštních opatření). Žalobce namítá, že argument o tom, že nejeví zájem o svoje povolení k pobytu v Polsku, je nepodložený. S tím nelze souhlasit. Tato argumentace má oporu ve vysvětlení, které žalobce sám podal, jakož i ve sdělení polských orgánů prostřednictvím SIRENE. Žalobce ve vysvětlení sám uvedl, že povolení v Polsku zařizuje přes prostředníka v Polsku, kterého ale osobně nezná, nikdy se s ním nesetkal a neví, jaké jeho jméno, jen že je vietnamské národnosti a doporučil mu jej bratranec. Veškerá komunikace probíhá přes telefon (sociální sítě), v Polsku žalobce nikdy osobně nebyl ani nikdy nebyl na žádném úřadě a nic nepodepisoval. Prostředníkovi měl zaplatit zálohu 2 000 EUR a po vyřízení žádosti dalších 4 000 EUR. Již z těchto vyjádření (že žalobce nikdy nebyl v Polsku a nekomunikoval s jeho úřady) plyne, že se žalobce nezajímal o vyřizování své žádosti – alespoň tedy ne řádně, u oficiálních orgánů (a nikoliv jen u pochybného prostředníka přes sociální sítě). Ze sdělení polských orgánů (viz čl. 101 správního spisu) dále plyne, že žalobce není držitelem povolení pobytu v Polsku *ani o něj nepožádal*. Pokud by se tedy o osud své žádosti (řádně) zajímal, musel by vědět, že vůbec nebyla podána. Je samozřejmě taktéž možné, že si žalobce vše vymyslel a žádného prostředníka nekontaktoval (viz výše k tomu, že toto jeho vyjádření je v jistém rozporu s vyjádřením o tom, že nevěděl o zrušení maďarského povolení k pobytu). Ani lhaní, jak bylo výše uvedeno, by mu ale neprospívalo z hlediska možnosti uložení zvláštních opatření.
22. Za podstatnou dále soud považuje i žalobcův záměr zůstat na území Evropské unie i přes vydané rozhodnutí o navrácení. Žalobce ve vysvětlení uvedl, že se v České republice chtěl zdržet do 5. 7. 2025, a pak chtěl odjet do Polska, kde má požádáno o pobyt. V návratu do Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Vietnamu mu brání nesplacený dluh (asi 300 000 Kč), který má vůči bance a jedné fyzické osobě. V Evropské unii si chtěl vydělat peníze na splacení dluhu. Nechce využít možnosti dobrovolného návratu. Bude čekat, jak dopadne jeho žádost v Polsku. Potřebuje peníze na splacení dluhu ve Vietnamu. Soud musí žalované vytknout, že v napadeném rozhodnutí do jisté míry zkreslila žalobcovo vysvětlení. Žalobce přímo neuvedl, že v současné době nechce vycestovat, jelikož si potřebuje vydělat peníze na splacení dluhu ve Vietnamu, resp. že žalobce i při vědomí svého neoprávněného pobytu uvedl, že „*tady chce zůstat a nadále pracovat*“ z důvodu, aby splatil dluh ve Vietnamu. Na druhou stranu i tak žalobcova vyjádření ve vysvětlení zadržávají obavu, že se bude vycestování vyhýbat, a z toho důvodu ani nebude spolupracovat při dodržování zvláštních opatření. Jestliže uvedl, že do Evropské unie přijel za účelem výdělků, jímž chtěl splatit svůj dluh ve Vietnamu, a současně sdělil, že tento dluh mu brání v návratu, lze se důvodně obávat, že se bude snažit na území Evropské unie zůstat tak dlouho, dokud nezíská dostatečné finanční prostředky. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že žalobce odmítl dobrovolně vycestovat, a to i s vědomím toho, že bylo vydáno rozhodnutí o navrácení, podle něžž byl povinen opustit území Evropské unie. Zjevně je tak odmítal respektovat, což dále posiluje obavu z toho, že se bude vyhýbat vycestování. Žalobce se sice odvolával na to, že bude čekat, jak dopadne jeho žádost v Polsku. Toto žalobcovo zdůvodnění ale nic nemění na primární motivaci vydělat si v Evropské unii peníze a zcela pomíjí skutečnost, že je tak jako tak povinen opustit území Evropské unie dle rozhodnutí o navrácení (nehledě na to, že žalobce neměl žádné informace o reálném podání a vyřizování údajné žádosti o povolení pobytu v Polsku, neboť se spoléhal se jen na prostředníka).

23. Žalovaná konečně i správně poukázala na to, že žalobce nemá v České republice, resp. Evropské unii žádný majetek a vazby (jak opět plyne z jeho vysvětlení). Nic by mu tedy nebránilo odjet např. na území jiného členského státu (sám deklaroval, že chce odcestovat do Polska) z dosahu českých orgánů. I tyto skutečnosti oslabují účelnost uložení kteréhokoliv ze zvláštních opatření.
24. Soud tedy shrnuje, že v žalobcově případě existuje důvodná obava, že se bude vyhýbat vycestování a nebude spolupracovat při realizaci zvláštních opatření. Již to samo o sobě dle judikatury NSS vylučuje jejich uložení. Není tedy zapotřebí zkoumat, zda žalobce bude schopen plnit povinnosti z nich plynoucí. Soud ale dodává, že se v zásadě ztotožňuje i s úvahami žalované ve vztahu ke zvláštnímu opatření spočívajícímu ve složení finanční záruky [§123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Kromě toho, že i u tohoto opatření nesmí existovat důvodná obava, že by byl jeho uložení ohrožen výkon rozhodnutí (která v žalobcově případě existuje), judikatura dále vyžaduje, aby cizinec předložil konkrétní a dostatečně určité tvrzení, o které by mohl správní orgán svou úvahu o aplikaci zvláštních opatření v jeho případě opřít (viz opět usnesení NSS č. j. 7 Azs 101/2024 – 20, bod 14). Žalobce ale naopak ve vysvětlení uvedl, že za sebe není schopen složit finanční záruku a že má naopak dluh ve Vietnamu, na který potřebuje peníze. Byť tedy žalobce přímo neuvedl, že si nehodlá peněžní prostředky od nikoho půjčovat, jak opět žalovaná poněkud zkreslila jeho vysvětlení, je současně zřejmé, že žalobce sám jednoznačně deklaroval svou neschopnost finanční záruku složit. Za této situace nebylo namíste zvažovat uplatnění tohoto zvláštního opatření.
25. Žalobce konečně namítá, že žalovaná rezignovala na zjištění aktuálního stavu věci, neboť při posouzení uplatnění zvláštních opatření vycházela pouze z vysvětlení, které žalobce podal před více než pěti měsíci. Odhlédne-li soud od toho, že žalovaná vycházela i z dalších

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

podkladů, z nichž některé byly pořízeny i později (viz sdělení polských a maďarských orgánů prostřednictvím SIRENE, druhé z nich je až ze 17. 7. 2025), je třeba říci, že žalobce v žalobě současně netvrdí, jakou konkrétní „aktuální“ a *relevantní* skutečnost žalovaná opomněla zjistit a zohlednit (viz obdobně body 8 a 9 usnesení NSS ze dne 18. 11. 2025, č. j. 10 Azs 194/2025 – 30). Pouze zcela obecně poukazuje na to, že žalovaná měla disponovat materiály z řízení o mezinárodní ochraně, resp. nechat žalobce podat nové vysvětlení (aby si ověřila, zda nejsou splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření), ale netvrdí, co by z těchto podkladů mělo vyplynout, tedy co konkrétně se změnilo oproti skutkovému stavu zjištěnému (zejména) na základě původního vysvětlení ze dne 2. 7. 2025. Zejména netvrdí nic o tom, že by došlo k čemukoliv, co by mohlo vyvrátit obavu, že se žalobce bude vyhýbat vycestování a nebude spolupracovat při realizaci zvláštních opatření – což byl klíčový (a dostatečný) důvod jejich neuplatnění. Pouhé uplynutí doby pěti měsíců nutně nemusí znamenat, že se *něco* relevantního změnilo (zvláště je-li závěr o této obavě založen na žalobcově dosavadním jednání a motivaci). To platí tím spíše za situace, kdy, jak správně podotýká žalovaná, byl žalobce po celou dobu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (omezen na osobní svobodu).

26. Až v replice žalobce konkretizuje, že by v novém vysvětlení žalované sdělil adresu bydliště svého bratrance, u nějž by se mohl zdržovat. K tomu ale lze jen zopakovat, že dostatečným důvodem pro neuplatnění zvláštních opatření byla již samotná obava, že žalobce se bude vyhýbat vycestování a nebude spolupracovat – tedy že jejich uložení by bylo neúčelné (objektivní složka). Zda by byl žalobce schopen je dodržovat (např. zda má zajištěné ubytování, u koho a jaká je adresa či zda má dostatek peněz na finanční záruku), tj. zda by uložení zvláštních opatření bylo možné (subjektivní složka), již nebylo nezbytné zkoumat.
27. Nad rámec žalobních bodů soud závěrem konstatuje, že žalovaná i řádně zdůvodnila dobu zajištění na str. 7 napadeného rozhodnutí, kterou stanovila v souladu s § 125 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců [byť zjevnou chybou v psaní zaměnila toto ustanovení za § 124; podobnou chybou v psaní je i uvedení toho, že se žalobce zajišťuje „za účelem vyhoštění“, ač z celého textu napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že žalovaná žalobce zajistila za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců].

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Soud s ohledem na shora uvedené nepovažuje žádnou z žalobních námitek za důvodnou. Ani nad rámec uplatněných námitek neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. ledna 2026

Richard Galis v. r.
samosoudce